

νουτσάουλους ἔχ' γούρνα 'ς τοῦ κατακλείδ' (=κάτω σιαγόνα) Σπάρτ. Συνών. *λακκάκι, λακκούβάκι, λάκκουδο*.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γούρνα* καὶ *Γοῦρνες* πολλαχ. *Γοῦρνες* πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *Βούρνα* Κύπρ. Ρόδ. Τήλ. *Βοῦρνες* Κάμπ. Κύπρ. Νίσυρ. Τήλ. *Σγούρνα* Κέρκ. (Σιν.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λαγκάδ. Λογγ. Μάν. Τριφυλ.) *Σγοῦρνες* Ζάκ. Μακεδ. (Κοζ.) *Σγούρα* Σαμοθρ. *Οὔρνα* καὶ *Οὔρνες* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.). Ἐπίσης καὶ ὡς τοπων. συνεκφερομένη α) μετ' ἐπιθέτων *Ἀσπρη Γούρνα* Ἀμοργ. *Βαθειὰ Γούρνα* Μακεδ. (Βόιον) Πάρ. *Γειρή Γούρνα* Σῦρ. *Μεγάλη Γούρνα* Πελοπ. (Κόκκιν.) *Μακριὰ Σγούρνα* Πελοπ. (Μάν.) *Βαθειές Γοῦρνες* Μακεδ. (Βόιον). Ἐπίσης ὡς τοπων. μετ' ἐπιρρ. *Ἀπὸν Γούρνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) καὶ μετὰ κυρ. ὄν. *Βιλή Γούρνα* Μακεδ. (Καστορ.) *Βριτοῦ Γούρνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Γάλλ Γούρνα* Πελοπ. (Καλάβρυτ.) *Γιάβν' δραγάδ' Γούρνα* Μακεδ. (Καστορ.) *Μαριανόπ'κον Γούρνα* Μακεδ. (Καισάρ.) *Μούτ' Γούρνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Μπουγάνη Γούρνα* Πελοπ. (Καλάβρυτ.) *Μπούρα Γούρνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Γούρνα τ' Νάκ' Μακεδ.* (Βόιον) *Παράσχου Γούρνα* Μακεδ. (Καταφύγ.) *Προφύρου Γούρνα* Κάλυμν. *Τούρκου Γούρνα* Πελοπ. (Καλάβρυτ.) *Φασούλ' Γούρνα* Μακεδ. (Πελεκάν.) *Γούρνα Χαλκιᾶ* Θεσσ. (Συκαμν.) *Χαρογιάνν' Γούρνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Στάθη Γοῦρνες* Πελοπ. (Ἀράχ.) *Κανέλ' Γοῦρνες* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Παπαβασιλ' Γοῦρνες* Μακεδ. (Ἐράτυρ.) *Τρουμπᾶ Γοῦρνες* Θεσσ. (Πήλ.) *Δράκου Βούρνα* Ρόδ. (Ἐμπον. Σάλακ.) *Μιχαλάνδαινας Βούρνα* Τήλ. *Μορένου Βούρνα* Τήλ. *Ἀι Πανδελέμονα Βοῦρνες* Τήλ. *Οὔρνες βολιβᾶ* Νάξ. (Κινίδ.) καὶ μετὰ ἀριθμ. *Δγυὸ Γοῦρνες* Κῶς (Πυλ.) κ.ἄ.

γουργνάδα ἡ, ἐνιαχ. *βουργνά* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ά δ α. *Μεγάλη* λιθίνη *λάρναξ*. Συνών. *λάρνακας*.

γουργνάκι τό, πολλαχ. *γουργνάξ* Σάμ. Τήν. — Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ροῦμελ., 203 *γουργνάτσι* Μεγίστ. *βουργνάκι* Νίσυρ. *σγουργνάκι* Κρήτ. (Χαν. κ. ἄ.) Πελοπ. (Κίτ. Λεντεκ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς ὑποκορ. κατάλ. -ά κ ι.

1) Μικρὰ γούρνα πολλαχ. : Σὲ φτοῦνο τὸ σγουργνάκι τί φαί νά βάλῃς γιὰ τὸ γουργνί; Ἔναι μικρὸ Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Ἔς τοῦ μικροῦ γουργνάξ εἶγι καθαρό τὸν ριγὸ Σάμ. *Βάλι τ' γαλακτιά μὲ τὰ πίτυρα 'ς τοῦ γουργνάξ* (γαλακτιά = τὸ λευκὸν ἀπόπλυμα τῆς σκάφης τοῦ ζυμώματος) Τήν. Τέτοιες μικρὲς γοῦρνες τίς ὀνομάζουν κουτσόγουργνες ἢ γουργνάκια Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. *γ ο υ ρ ν α λ ά κ ι*, *γ ο υ ρ ν ά λ ι*, *γ ο υ ρ ν ῆ*, *γ ο υ ρ ν ῆ δ ι 1*, *γ ο υ ρ ν ῆ σ κ ι*, *γ ο υ ρ ν ῆ τ σ α*, *γ ο υ ρ ν ὀ π ο υ λ ο ν*, *γ ο υ ρ ν ο ὕ δ α*, *γ ο υ ρ ν ο ὕ δ ι*, *γ ο υ ρ ν ο ὕ λ α*, *λακκάκι*, *λακκούδι*, *λακκούδάκι*, *λαρνάκι*. 2) Τετράγωνον τεμάχιον ξύλου, φέρον κοίλωμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου στρέφεται τὸ καλαμιστήρι (ὄργανον ταλασιουργίας) Νίσυρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γουργνάκι* Φοῦρν. Χίος *Γουργνάξ* Μακεδ. καὶ κατὰ πληθ. *Γουργνάκια* Ἴων. (Κρήν.) Μήλ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γουργνάκης* Σῦρ.

γουργναλάκι τό, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο υ ρ ν ά λ ι* καὶ τῆς παραγωγ. κατάλ. -ά κ ι.

Γ ο υ ρ ν ά κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.: Ὁ τόπος εἶναι ὅλο γουργναλάκι γεμᾶτος.

γουργνάλι τό, Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς παραγ. κατάλ. -ά λ ι.

Μικρὸς λάκκος μὲ στάσιμον ὕδωρ ἐνθ' ἄν.: *Τὸ γουργνάλι ἐγ-γιομᾶτο ἄσ-σί νερό* Καλαβρ. (Γαλλικ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γ ο υ ρ ν ά κ ι 1*.

γουργνάρα ἡ, Τσακων. (Πραστ.) *σγουργνάρα* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ α.

Ἡ μεγάλη γούρνα ἐνθ' ἄν.: *Ἦτανε ἡ σγουργνάρα γιομάτη νερό κ' ἔπαιε τὸ βόδι* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) *Τσι νι ἔσα θέου ἔνταν' τὰ γουργνάρα π' ἀνοίερε;* (τί τὴν ἤθελες αὐτὴν τὴν γούρναν ποὺ ἤνοιζες;) Τσακων. (Πραστ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Σγουργνάρα* καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Γύθ. Κίτ. Μάν.)

γουργνάτος ἐπίθ. Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά τ ο ς.

Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς γούρνας: *Πατελ-λίδα γουργνάτη*. Συνών. *βαθερός*, *βαθικός 1*, *βαθοὺλός 2* (εἰς λ. *βαθοὺλός*), *γουργνωτός*.

γουργνέλα ἡ, Ἀθ. Λέρ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ λ α.

1) Σκαφίδιον ὀριζοντίως ἐξηρτημένον ἀπὸ τὴν κοφινίδα τοῦ μύλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκ ταύτης πίπτει ὁ σῖτος καὶ εἶτα διὰ τῆς εἰς αὐτὴν εὐρισκομένης ὀπῆς καὶ διὰ τρομῶδους κινήσεως ρίπτεται οὗτος εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἄνω λίθου τοῦ μύλου πρὸς ἄλυσιν Ἀθ. 2) Ὁχετὸς διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἄλευρον ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν μυλόπετραν πίπτει εἰς τὴν ἀλευροδόχον Ἀθ. 3) Ὑδρορρόη Λέρ. Λέσβ. Συνών. *ρεινούχος*, *σοῦγελο*.

γουργνεύω Μακεδ. (Σταν.)

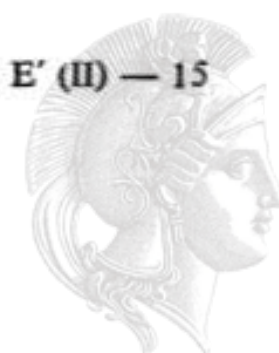
Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ὕ ω.

Καθιστῶ τι κοῖλον: *Ἐνα ξύλου τόσου, τοῦ γουργνιάμι κὶ λέγουσαν γαβάθα*.

γουργνί τό, γουργνὶν Κύπρ. (Κυθρ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κρώμν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) *βουργνὶν* Ἰκαρ. (Εὐδηλ.) Κύπρ. (Αἰγιαλ. Κυθρ. Μένεικ. κ. ἄ.) *γουργνί* Ἀνάφ. Εὐβ. (Ὀξύλιθ.) Ἡράκλ. Ἰμβρ. Καππ. (Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Κρήτ. (Νεάπ. κ. ἄ.) Κῶς Πελοπ. (Δ. Κορινθ.) Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ. Σαράχ. Σούρμ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἰτέα) Χίος *σγουργνί* Πελοπ. (Κίτ. Μάν. Μεγαλόπ. Σκορτσιν.) *οουργνί* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ο ὕ ρ ν α* καθ' ὑποκορ. τύπ.

1) Μικρὰ λιθίνη ἢ ξυλίνη ἢ πηλίνη *λάρναξ* πρὸς ὑποδοχὴν ὕδατος, ἐναπόθεσιν τροφῆς τῶν ζώων, ποτισμὸν αὐτῶν, πλύσιν διαφόρων ἀντικειμένων, φύλαξιν τροφῶν κτλ. Ἡράκλ. Ἰκαρ. (Εὐδηλ.) Ἰμβρ. Καππ. (Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Κρήτ. (Νεάπ.) Κύπρ. (Αἰγιαλ. Κυθρ.) Κῶς Πελοπ. (Δ. Κορινθ. Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Ζησιν. Ἰμερ. Κρώμν. Ὀφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἰτέα) Χίος: *Βάλε νερό 'ς τὸ σγουργνὶ νὰ πῆλιοῦσι οἱ κόττες* Κίτ. Μάν. *Τὸ σγουργνὶν τῆς βρύσης* Ἰμερ. *Τὰ σουζούκια τὰ κάνομε καβουρμᾶ καὶ τὰ ρίχνομε μέσα σὲ βουργνὰ* Εὐδηλ. *Πλυν-νίσκουμέν τε τῆς βάλ-λουμέν τε μέσ' 'ς τὸ βουργνὶν τῆς ἀλατίζουμέν το* Κυθρ. *Πάστριφι τοῦ γουργνὶ νὰ πλύνου Ἰτέα* || Ἀσμ.

Χτυπᾷ την ὁ Προσφύρας καὶ ἀνοίγουν ἑπτὰ βρύσες, βάζει τὰ χέρια του γουργιά καὶ πίνουν τ' ἄογά τους (ἄογα = ἄλογα) Κῶς.

Ἐπὶ τὸ στενὸν τῆς ἔρεσ-σα πατίν-πατίν τξ' ἐσφύρουν τξ' ἐπ-ῆσα ὁ διλ-λόστραος μέσ' 'ς τὸ βουρνὶν τοῦ δοῖρου (ἔρεσ-σα = ἐπερνούσα, πατίν = σιγά, διλ-λόστραος = χι-λιόστραβος, δοῖρος = χοῖρος) Κύπρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ἰ α κ ι: 2) Μικρὰ ξυλίνη σκάφη ζυμώματος Κύπρ. (Κυθρ. κ. ἄ.): Νὰ μοῦ 'ώκης τξ' ἐμὲν ἔναβ βουρνὶν τοῦ ζυμωμάτου Κύπρ. 3) Τὸ λίκνον Κύπρ. (Κυθρ. κ. ἄ.): Μιάφ φορὰν εἶδεν μιάβ βασίλισσαν τξ' ἐγέννησεν ἕναμ μωρόν, τξαὶ σὰν τὸ εἶδεμ μέσ' 'ς τὸ βουρνὶν, ἐκλέφαν τῆς το οἱ ἀνεράδες (ἐκ παρὰμυθ.) αὐτόθ. Συνών. κ ο υ ν ι α, μ π ε σ ῖ κ ι, σ κ α φ ῖ δ ι. 4) Ἡ ὑδροχόη τοῦ ὑδρομύλου ἢ κατὰ σκευαζομένη διὰ λαξεύσεως ἐκ παχέος κορμοῦ δένδρου ἢ ἐκ λίθων δακτυλοειδῶς προσηρμοσμένων. Δι' αὐτῆς διέρχεται ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἐκχυνόμενον πλήττει τὰς πτέρυγας τοῦ ὑδρομύλου καὶ θέτει αὐτὸν εἰς κίνησιν Πόντ. (Κρώμν. "Οφ. Σαράχ. Τραπ.) Συνών. ἀ ν ἄ β ο λ ο ς 1δ, β α γ ἔ ν α 2, β α γ ἔ ν ι 2, β α ρ ἔ λ ι 4 (εἰς λ. β α ρ ἔ λ λ ι), δ ο χ ε ῖ ἄ, κ α ρ ο ῦ τ α, κ ρ ἔ μ α σ η, λ ο ῦ κ ι, μ υ λ ὁ γ ο υ ρ ν α. 5) Λακκίσκος εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπου ἀποτίθενται ἢ τέφρα καὶ τὰ καυσόξυλα Πελοπν. (Μεγαλόπ. Σκορτσιν.): Ἦταν ἡ φωτογωνιά μὲ τὸ σγουρνὶ καὶ ἀπὸ πάνω ἦταν ὁ φοῦρος Σκορτσιν. 6) Ἡ φωλεὰ τῶν ὀρνίθων Μακεδ. Συνών. θ υ ρ ῖ δ α, κ ο ῖ τ η, κ ο τ τ ο φ ω λ ῖ ἄ, κ ὕ σ τ η, φ ω λ ῖ ἄ. 7) Μικρὸν ξύλινον δοχεῖον τῶν κτιστῶν πρὸς μεταφορὰν τοῦ πηλοῦ Κυπρ. Συνών. π η λ ο φ ὅ ρ ι. 8) Ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν, συνισταμένη ἐκ κορμοῦ δένδρου, κυλινδρικοῦς τετμημένου καὶ ἔσωθεν κοίλου Πόντ. ("Οφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. κ ἄ θ ο ι κ ο, κ ο υ β ἄ ν ι, κ ο υ β ἔ λ ι, κ υ ψ ἔ λ η, κ ρ ι ν ῖ, μ ε λ ι σ σ ι δ ο γ ο ῦ ρ ν ι ν, μ ε λ ι σ σ ο κ ὀ φ ι ν ο, τ ρ ὦ π α, φ ρ α σ κ ῖ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργι Θάσ. Πόντ. (Ζησιν.) Σίφν. καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Βουρνι Τῆλ. Τῆν. (Σμαρδάκ.) Γουργιά Ἀμοργ. Εὔβ. (Κύμ. "Οξύλιθ.) Σίφν. Γουργιά Κρήτ. (Ἡράκλ. Ἱεράπ. Νεάπ. κ. ἄ.) Κῶς (Κέφαλ.) Πελοπν. (Δ. Κορινθ.) Σῦρ. Χίος (Πισπιλ.) Βουρνιά Κύπρ. Νίσυρ. Ρόδ. 'ουρνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γουργῶν Ἀλώριν Χίος (Ποταμ.)

γουργιά ἡ, Κρήτ. γουργιά Τσακων. (Πραστ.) 'ουρνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἄ.

Ποσότης ὕγρου ἢ στερεοῦ, ὅσην χωρεῖ ἡ γούρνα ἐνθ' ἄν.: Ἐτθιχῆκα δὲ γουργιέ ὕο, γιὰ νὰ ξεμπάλου τὰ εἶτα (ἔχυσαν δύο γουργιές νερὸ διὰ νὰ ξεβγάλω τὰ ροῦχα) Πραστ. Τὸ 'ου-ρούνι τώρα 'πτε μιά 'ουρνιὰν ἀπόπλυμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μιά 'ουρνιά φατ θέλει νὰ τὸ φάη 'ιὰ νὰ χορτάση αὐτόθ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γ ο υ ρ ν ῖ α Εὔβ. (Βίταλ. Κύμ.) καὶ Γ ο υ ρ ν ῖ ἔ ς Σαμοθρ.

γουργιάζω Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Ραμν. κ. ἄ.) Πειρ. Πελοπν. (Ἀνώγ. Βλαχοκερ. Κερπιν. Τρίκκ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) γουργιάζου Εὔβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γουργιάζου ἐν Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ν α.

1) Σχηματίζω γούρναν, ἀβαθὴ λάκκον, ἰδίως πέριξ τῆς ρίζης τῶν δένδρων, ἵνα διευκολύνεται τὸ πότισμα αὐτῶν Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κρήτ. (Ραμν.) Μακεδ. (Γρεβεν. Δεσκάτ.)

Πειρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Τσακων. (Πραστ.): Πιάσε νὰ γουργιάσης μερικὰ δέντρα, γιὰ νὰ ποτίσω αὐριο Ἀθῆν. Πειρ. Καθὼς γουργιάζε τὸ κλήμα, ἔκοψε μερικὲς ρίζες αὐτόθ. Γουργιάζεις τώρα ἢ σκαλίζεις; αὐτόθ. Τσι ἦ' ἐγουργιάρε ἔτρου τὸ προζύμι; (διὰ τὴν ἔκτασιν λακκὸν εἰς τὸ προζύμι;) Πραστ. Συνών. ξ ε λ α κ κ ὡ ν ω Καὶ ἀμτβ. κατὰ τρίτον πρόσωπον, σχηματίζεται γ ο ὕ ρ ν α, λάκ-κος καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ὕδωρ παραμένει στάσιμον Κρήτ. (Βιάνν. Ραμν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Κακοπλεύρ. Καστορ.) Πελοπν. (Ἀνώγ. Βλαχοκερ. Κερπιν. Τρίκκ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) Τσακων. (Πραστ.): Γουργιάζει τὸ νερὸ Βιάνν. Πῆγε 'κεῖ ποὺ γουργιάζε τὸ ποτάμι κι ἄκουγε τοὺς φορδάκους (= βατράχους) Τρίκκ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ νερὸ γουργιάζει μέσ' 'ς τὸ χωράφι Βλαχοκερ. Τὸ δῶμα ἔχει κλίση, ἀλλίως θὰ γουργιάση Ἰ-στέρν. Ἰκεῖ γουργιάζ' τοὺς μέρους Κακοπλεύρ. Ἐγουργιάε τὸ αὐτάσι τσ' ὅ 'νι ἔγκουντα τὸ ὕο (ἐσχηματίσθη γούρνα εἰς τὸ αὐλάκι καὶ δὲν πηγαίνει, δὲν φεύγει τὸ νερὸ) Πραστ.

γουργιάσμα τό, Ἄνδρ. Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. (Κερπιν. Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ ν ῖ ἄ ζ ω.

1) Τὸ ἄνοιγμα λάκκου περὶ τὴν ρίζαν τῶν ἐσπεριδοειδῶν κατὰ τὸν Μάιον πρὸς ποτισμὸν αὐτῶν Ἄνδρ. Συνών. γ ο ὕ β ῖ α σ μ α, ξ ε λ ἄ κ κ ω μ α. 2) Λάκκος φυσικὸς εἰς τὸν ὅποιον λιμνάζουν ὕδατα Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. (Κερπιν. Μεγαλόπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.): Ἐρριξε φλόμο 'ς τὸ γουργιάσμα τοῦ ποταμοῦ, γιὰ νὰ φοφῆσουνε τὰ ψάρια νὰ τὰ πιάση Μεγαλόπ. Συνών. γ ο ὕ ρ ν α Α6.

γουργίδι τό, Κρήτ. (Ἀνατολ. κ. ἄ.) γουργι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ῖ δ ι. Ὁ τύπ. γ ο υ ρ ν ῖ κατὰ τὰ λοιπὰ ἐκ Τσακωνίας β α ν ν ῖ, κ α λ ῖ, χ ι ο υ ρ ῖ, ἐνεκα ἀποβολῆς τοῦ δ κατὰ τὴν σειρὰν γ ο υ ρ ν ῖ δ ι > γ ο υ ρ ν ῖ ι > γ ο υ ρ ν ῖ. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ δ βλ. Θ. Κωστάκ., Γραμμ. Τσακων. διαλ., 46, 164.

Μικρὰ λιθίνη ἢ ξυλίνη ἢ πηλίνη λάρναξ πρὸς ὑποδοχὴν ὕδατος διὰ ποτισμὸν τῶν ζώων Κρήτ. (Ἀνατολ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἐπάνω 'ς τὸ χαράκι εἶναι 'να γουργίδι γεμᾶτο νερὸ (χαράκι = βράχος) Ἀνατολ. Βάνουνε νερὸ 'ς τὸ γουργίδι, γιὰ νὰ πίνουνε οἱ γι-ῶρνιθες αὐτόθ. Ἀνοίτσε δὲ γουργίζα νὰ μαζοῦμε ὕο (ἄνοιξε δύο λακκίσκους, νὰ συγκεντρώσωμεν ὕδωρ) Τσακων. Ἐμαζοῦτσε τὸ γουργι ὕο (συνεκέντρωσεν ὁ λακκίσκος ὕδωρ) αὐτόθ. Συνών. γ ο υ ρ ν ἄ κ ι 1, γ ο υ ρ ν ἄ λ ι, γ ο υ ρ ν α λ ἄ κ ι, γ ο υ ρ ν ῖ 1, γ ο υ ρ ν ῖ σ κ ι, γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 1, γ ο υ ρ ν ὀ π ο υ λ ο ν, γ ο υ ρ ν ο ὕ δ α 1, γ ο υ ρ ν ο ὕ δ ι, γ ο υ ρ ν ο ὕ λ α 1, λ α κ κ ἄ κ ι, λ α κ κ ο υ δ ἄ κ ι, λ α κ κ ο ὕ δ ι, λ α ρ ν ἄ κ ι. β) Μικρὸν δοχεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου χύνεται τὸ ἔλαιον τοῦ ἐκθλιβομένου πολτοῦ τῶν ἐλαίων εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον Κρήτ. Συνών. κ α σ σ ἔ λ α, κ α τ ω λ α ὕ ρ ι.

γουργίζω ἐνιαχ. γουργίζου Θάσ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α.

Κρημνίζομαι, πίπτω, τῆς σημασίας προελθούσης πιθαν. ἐκ τοῦ πρὸ τῆς πτώσεως τῆς στέγης τοῦ οἰκοδομήματος σχηματιζομένου κοιλώματος Θάσ.: Γουργίζ' τοῦ σπῖτ'. Γουργίζαν τὰ σπῖτια. Πβ. τὸ συνών. Β ο ὕ λ ι α ξ ε τ ὸ σ π ῖ τ ι. β) Ρέω κρουνηδὸν Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ. κ. ἄ.):

